

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

3. szám.

Pest, január 4. 1849.

Nem kell táblabíró politika.

Ma két hivatalos placatban Csányi László főkörménybiztos aláírásával, mellynek egyikében tudatik a közönséggel, a lapunkban tegnap megirt győzelem. — Huszáraink égnek a harcztágytól, hogy vitézségek híret újabb babérral koszoruzzák. —

De tábornokunk Görgey Arthur, csak akkor indítja seregét eldöntő ütközetre, midőn a győzelem bizonyosságát kiszámított tervre alapíthatja.

Egy másik placátban meghagyatik a kishitűeknek, hogy a nemzeti zászlót, hol jelenleg kifüggesztve van, bovenni ne merészeljék, különben hazaárulóknak tekintendők. —

Pest január 4.

Rendkívüli helyzet ugyan, a mellybe ellenségeink sodrottak, — de csak a gyáva tányérnyaló tudná rosszalni e helyzetszülte kellemetlenségeket. —

Van pedig Európában egy ország, és annak a neve Magyarország, e Magyarországnak van — vagy inkább kell, hogy legyen — egy lelke, és az Pest.

Pesten pedig igen sok becsületes, jámbor ember van, de igen sok konkoly is, oh, mi ezekben nem szükölködünk, az a konkolféle emberek igen jól érzik magukat a meleg kályhánál, kényelmesen nyújtóznak gazdagímetü pamlagaikon és nézdelik ablakaikból az át s bevonuló katonacsapatokat, ellenben jöjjön csak egy biztos egy két katonával a nagyságos urhoz, és kérjen mély alázattal beszállásolást a katonák számára, bezzeg felágaskodik a hatalmas ur, összevissza gorbázza a szegény biztost, vagy ha ez már elment, a katonákat elküldi, őket, kik már tudja isten mióta nem ültek meleg kályhánál, a zordon éjbe, és csak megrázkódva a hidegtől, a városban kóborolnak, könyörületesh sziveket keresendők.

Talán meg is nevezek egy két illy nyönyört mákvirágot.

Van Pesten egy igen gazdag házi ur, ki, mikor katonákat beszállásoltak hozzá, házmesterével a vitézeket a jobb lelkű lakosokhoz elosztatta, azonban lakóinak egyike — történetből ügyvéd és e mellett olly ember, a ki jól tudja, mi illik vagy nem, csakugyan megugratta ő házmesterségét, és a házi urnak pompás bútoru szobáit akará kinyitattani, ennek bizony lett sikere, volt hely, jó szó, minden elég.

Okuljanak meg ebből még mások is.

Igen czélszerű lenne az a féle madarakat he-

lyetteseknek a táborba küldeni s jó, vitéz katonáinkat, kik érettek vértöket öntik, addig a pompás lakokban kipihentetni. M.

Pest, jan. 4.

Mikor a nagyok s a gazdagok összevesznek, vajjon ki szenvedti azt leginkább, hát kímás, mint az alább rendelt és a szegényebb!

Pest várossának böles belátásu közgyűlése ugyan határozta a hivatalnokok díjának felemelését, de mivel csak autonómiajához kapaszkodott, és az ugy is szétszagotott statusban még egy külön statust akart prätendálni, a kormány szépen szájuk elöl elvitte a teremtő szót, és a díjfelemelésből persze nem lett semmi.

És ki szenved leginkább a lesujtott a hatalmaskodás alatt, a szegény zaklatott biztosak. Csálados ember éljen hát 30 p. az az harmincz pengő krajczárból fizessen lakbért, s vegyen fát fűtésre, azt gondoljuk tán, hogy fizetéséhez mért feladata is van? korán sem, ók a városi hivatalnokság teherhordói, hajtó vadászat a sorsuk, ugy látszik, mint ha arra volna számolva, hogy még mellékes keresetre tegyenek szert a boldogtalanok, most majd nem bele fulnak a sok lótás futásba, katonaságot kell bequartélyozni, a háziurakat megkérni, a kivetett vagy elutasított katonákat más-hová elhelyezni és ez naponta sok helyt számtalanszor adja elő magát.

Bizony azt mondom a városi biztosok díját, ha emelték volna, vagy ha jelenleg a rendkívüli események következtében megtoldának, Pest ugy is Magyarhon fővárosa leendne. Kevés munka sok bér mellett vajmi jól élni, de sok munka és semmi bér mellett éljenek azok, kik gondolják. M.

Pest, Január 4.

Mi a huszár? A huszár dicsősége a magyar nemzetnek, rettentője édes hazánk gyilkosságainak.

A huszárt a magyarok istene jó kedvében teremtette, hogy győzhetlenné tegye a nemzetet, melly keblében illy bátor harcztfiakat ápol.

Menj a világ tulsó részeire, ott is hallod dicsőíteni a huszár nevet, s e huszár nem más, mint a magyar huszár. —

Bármelly nemzet lovassai, ha huszár mintára szabvák is, csak törpe másolatjai a magyar huszárnak, mert a ruha nem teszi az embert, s igazi huszár, csak magyar lehet.

Meg is tartá a huszár eredetiségét, s bár a német császárok majd szüntelen idegen népek közt tartották, a huszár nem szünt meg magyar lenni, s szive idegen ég alatt is, egyedül kedves honáért dobogott.

S alig hallá testvéreinek, a nemzet iránt hűlen dinastia általi mérsároltatását, nem tetszett előtte semmi akadály rettenetesnek, keresztül vágta magát ezreim az ellenségnek, s élet halál közt sietett imádott hazája védelmére.

Nincs hatalom, melly a huszár hazaszeretetét megingassa, mert ő magyar mind halálig.

Nincs erő, melly a huszár vitézségén győzedelmeskedjék, egy pillanat alatt megrohanja ellenét, bal keze kis úján tartva kantárszárát, kardja szíjon csüng, s jobb kezében fogván karabinját, mint az ágyúgolyó vágat, reng még a föld is alatta.

Nem képes szemével kísérni az ember villám gyorsaságát a huszárnak, legesebebb futtába lő az ellenség sorai közé akkor, midőn lövése határsárol teljesen meg van győződve.

S ő bizonyosan talál, s mi az ellent is álmélkodásra ragadja, azon perczen, midőn puskáját kilövé, markában már kardja, s hatalmasan vág az ellen sorai közé, minden vágása egy egy halál az ellenségben.

Bármilly csekély a huszárok száma, s bármilly roppant tömeg az ellen táborra, ha csak lovát nem veszti, nincs eset, hogy huszárunk az ellen hatalmába kerüljön, az ő elfogatása a lehetlenséggel páros.

Festői jelenet, midőn a huszár a vasasok közepe kardja fokával, a vasasnak szablját kiüti, sisakját félre csapja egy ütésre, s azon perczen kardja élével a vasas homlokát kétfelé hasítja.

Még festőbb, midőn a huszár bal kezével leölt ellenének lova kantárszára után nyul, jobb kezével, visszajáról sujtja az ötlet megrohanó ellenre, halálos csapását.

S ha észreveszi, hogy ellenei sokasága áltá majd majd körülvéttetik, gondolatnál gyorsabban megfordul, s szélkint fut az ellenség elől.

De jaj annak, ki őt üldözöbe venni elég vakmerő, — midőn ellenét közeledni látja, elővonja pisztolyát, s a nélkül, hogy megfordulna, folytonosan előre ügetve, hátra fordított kézzel löv, agyon üldözjét, félszemmel alig pillant vissza, hogy lövése hatását biztosítsa. —

S egy pillanat alatt ujjal kaszabolja azokat, kik a huszárt üldözöbe venni elég vakmerők voltak.

Egy huszárnak elesto nagyobb öröm az ellen táborba, mint mi nállunk, ha közülök százakat ierítettünk le a cs atatéren.

Mert a huszár győzhetetlen, eleste ritkaság, elfogatása csuda.

Ó egy perczen repül, dörög, lö, vág, s kilőtt fegyverét futtában megtölti.

Saját szavok járásaként; midőn a huszár atakéroz, még az öreg Isten is bámulsajtja.

Ha kiméli éltét ellenének, s elevenen akarja elfogni támadóját, balról rugtat melléje, s térdével emeli ki nyergéből, egy perc alatt megragadja gallérát s lováról egy hatalmas rántással földre teríti. —

A huszárnak eleme a tábori élet, mulatsága a csata, muzsikája az ágyuk bömbölése.

Nem árt neki a dermesztő hideg, nem lankasztja a forró nyár égő leve, s minden időben kész életre halálra vivni hasájáért.

S e tulajdonok a magyar huszár eredeti sajátosságai, nincs nemzet, melly e tekintetben a magyart utánozni képes lehetne.

Illyen volt a magyar örök idők óta, és csak illy nép hódíthatott meg, illy szép ország, millyen a mi magyar hazánk.

Bizonyítják ezt az akkori írók, s bölcs Leo Árpád idejébéli keleti császár, a Tacticáról írt munkájában nyíltan megvallja, hogy a magyar lovasság győzhetetlen, s párja nincs a földkerekségen.

A magyar lovasság — ugymond ő — olly bámulatos gyorsasággal rohanja meg az ellenséget, hogy mielőtt ez védelemre gondolhatna, már a magyar lovasság be is végzé a csatát, s elleneinek ezrenkénti lemészárlása egy pillanat műve.

S mi rettegünk a béres népet, mellyet nem lelkesít honszeretet?!

S mi örvendjük a sorsnak, hogy nyertünk alkalmat, mellyben ezredéves vitézségünket szabadságunk tnsájában a világ előtt ujjalag feltüntetjük. K.

Pest, január 4.

„Bátor az, ki a csatába megy; bátrabb, ki az ágyugolyót kiállja; legbátrabb, ki a lelket és testet élő előrsőkön ernyedetlenül örködik a haza felett.“

Igy szól Gőrgy Arthur tábornok ur a feldunai magyar hadsereghez egyik loyális proclamációjában.

És a fentebb bevallott elvek elsajátítására mennyire éretlen a pestbudai „Hausherr“ s „Spiszbürger“ekből összeférczelt menagerieja, eléggé tanúsítja a tegnapi ágyú toasztírozás következtében téltul kuncsorodott iszonyatos pofáknak rémítő freskója.

Itt egy chevauxlegers ló fejével versenyző borzas tökszin egész a köldökig balance-írozott hosszú pofa, mellynek schwarzgelb szemgolyójából, — hogy vássa ki a holló, — tán örömkönyvek csillogtak.

Amott csak nem a fülekig szét mászott száj, megkékült ajakkal — a rücsz anikódésából megfosztottan.

Itt a comis voyageur-ök udvarán társzeke-

rekre szuszakolják az ingó bingót és gyapju zsákokat, mellyeknek belsejében e kishitték szöceke lelke be volt copertázva!

Amott az „auslage“ bequártélyozása.

És mindenütt amaz illusorius jeremiád: mindjárt itt lesz Windischgrätz!

Oh! kishittü „spiszbürge“-rek; hát talán azt hiszik önök, hogy Windischgrätznek minden pofa? — majd, majd, neki a kutya.

Ki az ágyú toasztól félni képes, annak elvételük a foga a szabadságtól.

Ki a tegnapi ágyú mormolástól lelkét oda subponálta, a mi a németnek nincs, — az bepamutozta fülét, hogy a győzelem ékes szóllását ne hallja.

Ünnep — a harc — a katona ünnepe; s nagyszerűbb praedicatiót dörg el az isten, az ágyuk hatalmas hangzatában, mint bármely lelkész a templom négy falai között.

És ha önök a pap kezéből leáldozták bűneiket, harczmezőkön áldozik az ágyuk hangjánál, annyi jó kebel a szabadsáért — vérével — életével.

És ne feledjék el önök — kik tegnap Pestbudát irtóztatóan eszmörletes panorámává torzították, — hogy a harczmezőn a magyar független alkotmányos szabadság élén olly nap áll, mellynek verőfényes sugáral széttörök az osztrák rablók hiuz fondorkodásait.

Tekintsenek önök Gőrgy tábornok urra.

És ne feledjék önök, hogy van vulkánunk, kiknek kezéből az Aetna olly lávákat okád, mellyek az absolutismus kőfész béresei által nem egy könnyen emészhetők meg. Tekinstenek önök Makk urra.

És ha az igazságos Mátyás béreslakát ama Ostor és Pollux nem védelmezendi, akkor és csak akkor csináljanak olly hosszú képeket s lekonytván fűleiket, borítsák be tökfűkőjokat — magostetejü tyukültetövel.

De mielőtt bizonyost tudna az ember, valamely dolog eredményéről, — a páni rettegés ecsedi lapjába zuhanni, bizony bizony sokat levon a férfias jellem- s érettségéből.

Isten maga megutálja angliai kosztosait.

Midőn pedig meghozá a szemdülledésig várt futár igaz ügyünk győzelmének híret, minő öröm ömle szét az előbbi torz pofákon, mintha a testnek azon részét hájjal kenték volna meg, melly a furó, fűrés és faragó, gyalunak nagyon sokat köszönhet.

Gőrgyének — Tétéry és Martonvásár közt Sophie pendel korczait hatalmasan megporozta. Más részről e hirre sok schwarzgelb tökkelop azonnal quodlibetté változott, kiknek pofácskáját meglepte a zuzmara.

Az igaz ügy győzött.

És a mennyire nem szabad elcsüggedni a balsors között: annyira illoyalis tulörvendezni a jó sors karjai közt.

Kitartás a bal- higgadság, a jósors között. az erély- s férfiaság megdönthetlen characteristicája.

Szent ügyünk győzni fog, kell, hogy győzzön mert meteorunk ha kell, kész meghalni azon elv mellett, mellyet kimondott.

És az absolut osztrák béres csorda? —

Meddő a történéset-lapja — háromszáz esztendőttől óta a habsburg-lotharingi ház igazságosságától.

A habsburg lotharingi piócák csaláson basirozták a koronát s a korona megtartásának tényezője mindig rüt család volt.

Ha a nép boldogításán political uton működött, mindig hagyott fel egy lyukat, hová a család kanóczát beszurhatta.

S ki merné tagadni, hogy jelenleg is nem ama buvóajtócskán, melly már sokszori felhasználás által nem esikorgós lorgnettezett a népszabadságra Jellachich et comp.

Örök igazság, hogy a család a kenyérfőrcs perczen mindég megszökik.

Világos példa Jelacsich, s aztán czikornyás syrén hangja van ám Sophiának, melly a sophismákban megvakult Sophiennusi bérencz bibellérekét Kremstér felé varázsolja.

És az absolut osztrák béres csorda? meg fog szökni.

De miathogy isten itélete beéri a gonosz bárhol, jöllehet az emberiség megváltója Krisztus, a Jeruzsálemi nép közt számár háton jelent meg, azokkal, kik a magyar független alkotmányos szabadság megtörésére s a magyar nemzet kiirtására számár háton számárt akarnak hazánk kormányára hozni — a fegyver hatalom élén kell a budgettet megtenni.

Legyünk hívek ösapánk poraihoz.

Isten önnel!

Ondi, hadfi.

Eger, dec. 25-kén 1848.

Szerkesztő!

Ön alig hinné, milly kutyául érezték magokat itt némellyek minap, midőn egyszerre csak meglepett a hír, hogy az a félszemü vitéz Schlick — mind mondák — 10 ezer rendes katonával és sok ágyuval betört, Kassát bevette, Miskolczhoz közeleg és ez már a fehér zászlót is készíteti. S hogy ezt némellyek nálunk is nem csináltattak, egyedül Schlick azon jó gondolatának köszönheti: hogy hozzánk nem repült.

Bezzug, ha ön akkor Egerbe jön s véletlenül bizonyos házhoz betéved, látott volna majd minden szögletbe egy embert, ki lehajlott fővel, lecsüggesztett orral némán üldögelt, képzeldöve Schlick iszonyú óriásairól és azon szép gazdálkodásról, mellyet ezek majd Egerben elkövetnek — a pinczékben.

Némellyek már azt hitték, hogy ma karácson ünnepén, midőn e sorokat írom, a gyönyörűség Schlick uram kompaniájában iszszuk az egri pinczékben a barátság-poharát. No ebből is láthatja ön, hogy mi egriek sokat képzelünk magunkról.

Már az egy kissé furcsa is, azt várni: hogy Schlick, ki bizony nem nagy barátunk, karácsonra ide jöjön visitet csinálni; midőn annyi hazafüsködés mellett, még azon figyelmet sem birtuk kiérdemelni, hogy igen szeretett kormányunk azt a hitvány postát városunkon át galopiroztassa, mint ez korábban a táblabirák boldog idejében

történt. Így legalább leveleink nem harmad, negyed napra érnek Pestre, s a hírlapokat nem akkor olvasnánk, midőn azt tán már Galliciában is elfeledék.

Én ugyan Schlik uram visítjétől cseppet sem féltém, sőt inkább örültem, mert biz én is csak fegyver-lieferansnak tartom őt. Azonban csalatkozok ön, ha azt hiszi, hogy az egriek tőle megijedtek, épen nem, csak kicsit megszeppentek.

Egy kis kassai tobák volt ez csak, melly egy kissé csikarta ugyan az egriek orrát, de csak azért, hogy utánna annál nagyobbat prüssent-hessenek.

Ma lecsüggedt fővel ülének sokan, és másnap megérkezik Kossuth felhívása a hevesiekhez, megjelen Almási biztos proklamatiója az egriekhez, mellyben emlékezteték őket Dobóra és annak vitészségére. És sok egri ember tán homlokba is üté magát, mondván: biz ezt elfeledtem. És az egri ember felemelé fejét és ismét ember lett a talpán mint volt mindég, — kivéve a d é z s i vitézeket, kik hazáig retiráltak. Ezután híre jött, hogy jön Egerbe Mészáros; ekkor már éljent is kiáltottak. És összeüle egy küldöttség, és tanácskoza a gyertyák fényes világánál vadászcsapatról, népfelkelésről, sat. Aztán kiküldé Lévy Sándor kapt. helyettest és Miklósi József pihenő alezredesi Mészáros ministerünk üdvözlésére.

Mi a manó? Kérde tán ön — mit pihen ott az az alezredes, midőn alig győzik utólagos jóváhagyás *) reményében a szükséges tiszteket ki-nevezni? — Már az igaz, de alezredesünk mégis itt pihenetődik, miért? okát majd megmondom, addig hagy pihenjék.

Mondám tehát az egriek üdvözlő küldöttséget neveztek; de hogy a megye, melly múlt évben a nem rég megdicsőült Istókot annyi lovassal kísértette Egerbe, mint bármely dezentort **), most Mészáros elibe még egy lovas sem küldött vezetőül. ezt meg nem foghatom.

A ministernek a lyceum terén kellett megállapodni, s a fődömenőktől, ki azért jött, hogy boros pinczéinket megmentse. Hej nem így volt ez a múlt évben, midőn Istók ösém hozzánk jött.

Mészáros itt volt egy fél nap és itt halt, de még a vidéket sem láthatá a nagy köd miatt. Másnap reggel elutazott Miskolcz felé.

Utánna harmadnapra 150 egri vadász egy csapatban. Ezek tán nem fogják a deézsvidekieket utánozni. Most a nemzetörség, mellynek terhel a horvátok tova szállítása által megkönnyültek, naponkint gyakoroltatik. A hevesmegyeiek Fűzes-Abonynál ütöttek táborot.

Tegnapelőtt halt Egerben a kun-szent-mártoni lovas- és nemzetör-csapat, melly Schlik ellen meglehetősen felkészült.

Most városunk figyelmét főleg a felállított katonai kórház foglalja el. A roppant lyceum épület majd minden teremét elfoglaltattak. A felszerelésre házanként kéregettek, és szép sikerrel, a

*) Ugyan mondja meg ön, miután Ferdinand, már örökre mindent jóváhagyott; Ferencz József pedig el nem vállaltatott; mellyik azon tertium, melly azon kinevezéseket utólagosan jóváhagyandja?

***) Azoknak a Hevesieknek igen jó orruk volt.

szegényebb nép közt is. Még szegény vinczellérem is egy akó bort és egy pár fehérruhát adott, mi bizony nem kevés olly embertől, ki főleg nap-szám munkával keresi kenyerét. Nemde szép dolog, és melly ügy iránt ennyi lelkesedés mutatkozik, ahhoz bizni lehet.

Ennyit ez uttal magunkról, majd közelebb megírom önnek, mint pihen itt az a Miklósi alezredes? — és most, miután az év fordulat is, közelebb azzal üdvözlöm önt.

Sok öröme legyen az új évben. J. J.

Szerkesztő!

Nincs czélom koránt is becses lapjába hosszassan értekezni, én önt jelenleg csak arra bátorodom kérni, hogy jeles főkörmánybiztos Csányi László urat — kit az események rohama, s teendői sokasága mód nélkül elfoglalnak — az iránt méltóztasson figyelmeztetni; hogy a népfelkelési parancsot az illető megyéknél megújítani legyen szives. Különösen pedig Tolna vármegyét a rögtönös felkelésre felszólítani, annyival is inkább el ne mulassa: mivel tudjuk, hogy azon vármegye a honvédi választmánytól több ágyukat nyervén, a mellé már néhány tüzérek is vannak idomítva.

Azonban ott van az ismeretes ozorai egyik hős Csapó Vilmos ezredes is, kinek vezérlete alatt néhány ezer Tolna és Fehérvármegyei felkelő, a gazrabló csorda legyőztetésére igen jó szolgálatot tehet. —

Csapó nem csak derék, bátor magyar, de egyszerűs mind mévelt katona is. Ő a theresianumnak nevendéke lévén, a hadi testnél hosszasan szolgálván, már ezelőtt számos évvel mint lovas százados lépett ki.

Budapesten, január 4. 1849.

Rogárdy Mihály.

Pest, januar 4.

Windischgrätz azt gondolja, hogy ő Hanibal, 12. Károly Svéd király is azt vélte, hogy ő Nagy Sándor.

Tervei télen daczolni, mint Hanibálnak Alpeket áthágni.

Hanibálnak Taurinok földjére jutván, seregéből csak 20,000 gyalog, s 6000 lovas embere volt, ezek is vázhoz inkább, mint emberhez hasonlítók.

Romának mintegy 800,000 fegyverese volt. Hanibal még sem veszté el bátorságát. Csak halál vagy győzelem lehete választása.

Tebrianál semmivé tevő a romai sereget, a romaiak táborokon kívül 26,000 embert vesztettek. —

Később Trasime szomszédságban Flaminiust iszonyuan verte meg.

Terentius Rarrot Canna mellett egészen tönkretette.

E csata után nem mert tehát vezér sikon mutatkozni.

Idővel mind e mellett Hanibal védelmi sifapotr szorítottatott; s merész vállalat által reménytelé bajai orvoslását, ezért is.

Roma felé nyomult s 211. évben k. e. a capitolium előtt üte táborot, de Roma nem ijede meg.

Scipio azonban Afrikát tevő a harc néző helyére, s Hanibal hazáját kénytelen volt védeni, s elhagyá azon tartományt, mellynek 16 évig volt ura. —

Zamánál azonban 20,000 Chartagoi maradt a csatatéren és szint annyi fogaték el.

Az annyira levert Roma tehát még is győzött. —

A mondottaknál fogva van e ok rettegünk, kitől? miért?

Olaszország Habsburg háznak elég bajt okoz egy Olaszhon akarata ellen is frigyesünk.

Magyarország az austriai tartományoknál kit terjedésre, népességre, kuforrásokra nézve nagyobb, számos, hatalmas.

Az ügy, mellyért a felek csatáznak, annyira különböz, mint az ég a földtől, mi szabadságért, amazok abszolútismusért harcolnak.

Nekünk estiggedntünk nem szabad.

Merész lélek erős bástya, ki leginkább fél, azt éri a legnagyobb veszedelem a harcban.

Ha rettenhetetlenek maradunk az abszolútismus nálunk megtalálandja Zámát, Pultavát.

M.

Magyarhon papjaihoz.

Polgártársak! testvérek!!

Ha istenben hisztek, ha e hont hazátoknak meritek nevezni, ha nem hazafiaknak, de csak becsületes világpolgároknak is meritek magatokat vallani, itt a végpercz, melly papi legszentebb kötelességtek teljesítését követeli

Hivatástok becsületes, — olly nemes — olly nagyszerű, és emberi, mint a hivatalok akármely fokán álló más polgároké, hivatástok t. i. hivaték testi lelki szabadságát, családi békéjét, s nyugalomát ápolni, őrizni, s ha kell a pokol ármányai ellen bár megvédeni.

Tudjátok, — nincs közületek egyetlen egy sem, ki ne esmérné azon gyalázatos kuforrásokat s indokokat, mellyek által — a vallásosságot — sőt vakbuzgóságú isten félelmét szinlő uralkodó ház, és környezete az árva hazát az élő isten színe előtt esküdtött hitének megszegése által, az általa szentesített törvények lábball tapodott romjain újra rabigába kényszeríteni, s polgáraitól még azt is, mit csak isten adhat, és vehet el, nemzetiségét törekazik gunyosan elrabolni.

Ne gondoljatok az ellenetek itt ott felemlített méltatlanságokkal, sőt nem lehet, nem szabad közöttetek olly vétkesen gyarlónak találkozni, — ki a bünbocsánatot hirdető, — vissza merne emlékezni ollyanokra, mellyek a becsületeset ugy sem bánthatták. Csak egy s az legyen jelszavatok: isten nem türheti, hogy az igazság lábball tapodtassék. Nem engedheti, hogy a hitszegők legázolhassák e honnak igazhivő becsületes polgárait, — kik csak ebeknél képzelhető hűségge

